No. 56. ANNO 1850. **ARNHEMSCHE COURANT.** Zaturdag 23 Maart.

De wetgevende bevoegdheid der waterschappen.

II.

Hetzelfde beginsel dat aan de autonomie van den staat, van de provinciën en van de gemeenten te gronde ligt, ligt evenzeer te gronde aan de autonomie der waterschappen. Evenmin als de staat, de provincie en de gemeente hunne functiën naar behooren vervullen kunnen, zonder *eigene* wetgevende bevoegdheid, evenmin kan het waterschap dit. De staat, de provincie en de gemeente hebben automie, *omdat* zij staat, *omdat* zij provincie, *omdat* zij gemeente zijn; en even zoo heeft het waterschap autonomie, *omdat* het waterschap is. Doch, even als de artikelen 131 en 140 de autonomie der provinciën en gemeenten regelen en binnen zekere grenzen sluiten, doet art. 192 dit ten opzigte der waterschappen. Het draagt aan de Provinciale Staten op: *toezigt* en de bevoegdheid, om veranderingen te maken in »de bestaande *inrigtingen* en *reglementen* der waterschappen," of nieuwe *inrigtingen* en *reglementen* vast te stellen. *Toezigt* nu — wij betoogden dit reeds in een vorig artikel — sluit geenszins *wetgeving* in. *Inrigting en reglement* beteekent, naar onze wijze van zien, niets anders dan de inwendige *constitutie en organisatie* van het waterschap en geenszins de bevoegdheid tot huishoudelijke wetgeving, die het natuurlijk *gevolg* is van zijn bestaan als waterschap. Wij gelooven, dat het onmogelijk zou zijn de *bepaalde* roeping der Provinciale Staten duidelijker aan te geven, dan juist door hen de bevoegdheid tot verandering te geven, in de »inrigtingen en reglementen der waterschappen." Wie zou, wanneer er gesproken werd van de »reglementen der provinciën" of de »reglementen der gemeenten," aan iets anders denken dan aan eene wet van organisatie? Wie zou onder »reglement der provincie" eene ordonnantie of een besluit van de provincie uitgaande, bedoelen? of onder »reglement der gemeente" eene publicatie of gemeente-keur verstaan? Waarom dan thans aan de woorden »reglementen der waterschappen" eene zoo geheel afwijkende beteekenis gegeven? eene beteekenis die daarenboven strijdt, èn met de gansche vrijzinnige strekking onzer grondwet, om alle corporatiën ten opzigte hunner huishoudelijke aangelegenheden zoo vrij mogelijk te laten, èn in het bijzonder tegen den grondwettigen werkkring van het provinciaal wetgevend gezag. Het beginsel der provinciale wetgevende magt ligt in art. 131: »Aan de Staten wordt »de regeling en het bestuur van *het* »PROVINCIAAL *huishouden* door de wet »overgelaten." *Provinciaal huishouden* is, wat de provincie als zoodanig, als eenheid, aangaat. Wil men nu art. 192 juist en rigtig verstaan, dan behoort men het te beschouwen en uit te leggen in zijn verband met art. 131, want er is noch uitdrukkelijk, noch bij wijze van gevolgtrekking, eenige reden om aan te nemen, dat de grondwetgever in art. 192 zou hebben willen derogeren aan het beginsel in art. 131 gesteld. *Constitutie* nu en *organisatie* der waterschappen, valt allezins binnen het begrip van »provinciaal huishouden." De waterschappen zijn zeer wezenlijke bestanddeelen der provincie; *als* waterschappen komen zij met de provincie in aanraking, nemen hun aandeel in het provinciaal huishouden; hunne inrigting moet niet alleen zóó zijn, dat zij ten aanzien hunner ingelanden aan hun doel beantwoorde, maar ook dat zij geene stoornis, hinder of belemmering voor andere huishoudingen oplevere. Dit is een terrein, dat het waterschap niet kan overzien en waarvoor het zelf geen borg kan zijn; daartoe is de hoogere magt, die het *gansche provinciale huishouden bezorgt*, geroepen. Wat daarentegen de inwendige, de huishoudelijke belangen van het waterschap betreft, daarvoor is het waterschap zelf de meest geschikte beoordeelaar en regelaar. Dit valt zelfs geheel buiten den kring der »provinciale huishouding," want het raakt de provincie als zoodanig, de provincie als eenheid, niet. Om dergelijke bevoegdheid aan de provincie toe te kennen, zou men noodwendig moeten aannemen, dat art. 192 eene afwijking en uitbreiding is van art. 131, dat tot beginsel stelt, dat de provinciale regeermagt *bepaaldelijk* strekt tot regeling van »het *provinciaal* huishouden." Maar voor deze extensive interpretatie vinden wij noch rationeelen grond, noch aanleiding in de woorden van het artikel.

Het *historisch* betoog, waaruit men de grondwettige onbestaanbaarheid van het regt van zelf-regeling der waterschappen zoekt af te leiden, kan, gelooven wij, niets tot het beslechten van het punt van verschil afdoen. In de eerste plaats, juist omdat het betoog enkel *historisch* is. Stel, dat men onwederlegbaar aantoonde, dat, tot op de grondwet van 1848, al onze grondwetten bepaaldelijk het beginsel van de wetgevende bevoegdheid der waterschappen, ontkend hadden, wat zou dit baten, zoo men niet tevens bewees, dat de grondwet van 1848 dit eveneens doet? dat artt. 131 en 192, in verband beschouwd, alle autonomie der waterschappen uitsluiten? Wij ontkennen echter dat het historisch betoog tegen ons getuigt. Al onze grondwetten — wij toonden dit reeds in ons eerste artikel over dit onderwerp aan — kennen aan de provinciale wetgeving tweeërlei bevoegdheid over de waterschappen toe: 1o. *toezigt en gezag*, d. i. zuiver *administrative* voogdij, *zonder* wetgeving; 2o. *reglementerende* magt, d. i. de magt om het waterschap te constitueren en zijne huishouding in te rigten. Ziedaar dan, dunkt ons, juist het tegendeel gebleken, van wat men beweert. *Qui dicit de uno, negat de altero*, en waar *bepaaldelijk* »administrative voogdij" en »reglementerende bevoegdheid" wordt *toegekend*, is de gevolgtrekking onvermijdelijk, dat alle bevoegdheid buiten deze, wordt *uitgesloten*.

Dat wij uit het woord *besturen* in het minste geen argument voor de autonomie der waterschappen putten, zal, na al het voorgaande, wel geen betoog behoeven.

Ook leiden wij de autonomie der waterschappen geenszins *uit* de »bestaande reglementen" in art. 192 vermeld, af. Wij leiden de autonomie dier ligchamen, alléén af, uit hun eigen wezen, uit het beginsel onzer grondwet, dat de autonomie der zedelijke ligchamen tot regel aanneemt en uit de *bijzondere* regeling en beperking van de autonomie der waterschappen, bij art. 192 in verband met art. 131.

Het *Handelsblad* zegt: »dat er geene »sprake kan zijn van eene *handhaving* »der waterschappen bij hunne wetgevende magt in 1848, indien zij die magt »vóór de invoering der grondwet reeds »niet meer bezaten." Wij hebben hiertegen niets in te brengen, en het gezag van den Hoogen Raad was niet noodig, om ons van de zeer eenvoudige waarheid te overtuigen, dat, waar het regt zelf niet meer bestaat, ook van geene *handhaving* sprake kan zijn. Maar wie ook zal *handhaving* in een betwijfeld of betwist regt, bij wetgever of grondwetgever zoeken? Elk bij zijn regt *handhaven*, is de taak van den regter; het is: de wet *toepassen*. Maar de wetgever *past niet toe*, hij *handhaaft* niet; hij regelt en ordent; hij gebiedt en verbiedt; hij *geeft* regten, of hij *ontneemt* ze. Het is voor het bestaan van de wetgevende bevoegdheid der waterschappen volkomen onverschillig of zij, vóór 1848, grondwettige bevoegdheid tot wetgeving hadden of niet, of dit regt betwist of toegelaten werd. De eenige vraag waarop het hier aankomt, het eenig antwoord, dat alles beslist, is: Kent de grondwet van 1848 aan de waterschappen de bevoegdheid tot huishoudelijke wetgeving toe, of ontzegt zij ze hun? En zoo staan wij dan weder op het terrein van zoo even: het onderzoek naar den geest en de beteekenis van art. 192 in verband met art. 131.

Buitenlandsche berigten.

GRIEKENLAND.

Weener bladen deelen thans meer omstandige berigten uit Athene van den 5den dezer mede, waaruit wij het volgende ontleenen:

»Het Engelsche kabinet heeft dan toch de goede diensten van Frankrijk aangenomen, en onze schepen kunnen thans vrijelijk de havens in- en uitvaren, met uitzondering van diegene welke reeds opgebragt zijn, en tot aan de definitive regeling van het Engelsch-Grieksche geschil, als eene soort van onderpand in handen der Engelschen moeten blijven. Eene door sir *John Green* onderteekende nota werd aan al de consuls medegedeeld, waaruit men vernam, dat de admiraal *Parker* den last had ontvangen, om de blokkade voor eenen bepaalden tijd te schorsen. Omtrent de strekking der bemiddeling van Frankrijk, bestaat in Athene groot verschil van gevoelen. Indien men de oppositiebladen gelooven moet, dan zou Griekenland het ingewikkelde vraagstuk alleen kunnen oplossen door te voldoen aan al de vorderingen van Engeland. Een dier bladen, hetwelk blijkbaar mededeeling van het Engelsche gezantschap ontvangt, verzekert dat reeds daartoe zou besloten zijn.

»Wij halen thans vrijer adem, daar wij bevrijd zijn geworden van een groot aantal matrozen, die zonder werk in de stad rondzwierven, maar nu weder naar hunne woonplaatsen teruggekeerd zijn. Indien de blokkade nog langer geduurd had, dan zouden deze lieden, door den honger gedreven, zich waarschijnlijk tot buitensporigheden hebben laten verleiden. Allerwege in het land heerscht volmaakte rust; men vreest echter dat de aanstaande verkiezingen voor de nieuwe kamer niet gunstig zullen uitvallen, waardoor eene aanleiding tot [illegible] botsingen zou kunnen ontstaan.

»Gisteren is de Fransche stoomboot [illegible] in onze haven aangekomen. Dat vaartuig [illegible] gen geleden afgezonden om [illegible] die op de eilanden in de [illegible] lagen, en heeft [illegible] drachmen medegebragt.

RUSLAND.

Ingevolge ukase van den dirigerenden senaat, is den 5den dezer te St. Petersburg de volgende op den 15den october jl. tusschen Rusland en Oostenrijk gesloten overeenkomst openbaar gemaakt:

»De Russische en Oostenrijksche regering, bij onderlinge overeenkomst de wederkeerige uitlevering der uit het eene rijk naar het andere uitgeweken Joden willende regelen, hebben besloten:

1o. Russische onderdanen van het Joodsche geloof, die zonder pas of andere wettige vergunning naar Oostenrijk vertrokken zijn, of wier passen of andere papieren niet binnen den voorgeschreven termijn vernieuwd of verlengd, en bij gevolg niet meer geldig zijn, worden naar Rusland teruggezonden.

2o. Zij worden echter alleen dan in Rusland toegelaten, wanneer het bewezen is dat zij Russische onderdanen zijn, en dat zij zich niet langer dan vijf jaren buiten 's lands hebben opgehouden.

3o. Deze termijn van vijf jaren begint van den dag, waarop iemand zich zonder wettig verlof buiten 's lands begeven heeft.

4o. Bovenstaande bepalingen zijn ook van toepassing op joden, welke vóór de uitwisseling van deze verklaring naar buiten 's lands geweken zijn.

5o. De verjaring geldt intusschen niet met opzigt tot Joden, die zich vóór hun vertrek naar buiten 's lands aan eenige misdaad hebben schuldig gemaakt; deze worden op de eerste aanvraag van het Russische gouvernement uitgeleverd, zonder dat daarbij acht geslagen wordt op den tijd, gedurende welken zij zich buiten 's lands hebben opgehouden.

Odessa, *3 maart*. De eene gebeurtenis verdringt de andere. De beweging tot den aftogt der Russische troepen uit de Donau-vorstendommen, houdt op. De generaal *Luders* wordt hier verwacht. Men zegt dat hij komt om eenige regimenten te inspecteren die op het punt zijn om hier aan te komen en aan de oevers van den Nieper gecantonneerd waren. Te Sebastopol heerscht eene ongewone beweging. De vloot wordt ten oorlog toegerust, en in het arsenaal wordt nacht en dag gewerkt. De Russische regering biedt zeer gunstige voorwaarden aan de Grieksche matrozen die op de schepen der Keizerlijke marine dienst nemen. Van de eilanden van den Griekschen Archipel zijn er velen aangekomen, die zich voor twee jaar verbinden. Wanneer de instructie der Russische zee-officieren aan den schijn beantwoordde, dan zoude de Russische vloot zeer geducht zijn.

Omer Pacha, opperbevelhebber der Keizerlijke Turksche troepen, is te Bucharest; het schijnt, dat de verstandhouding met den Russischen staf zeer koel is. Dagelijks wordt *Fuad* Effendi van zijne zending naar St. Petersburg terug verwacht. Reeds lang had hij terug moeten zijn en, onder het voorwendsel van ziekte, stelt hij zijne terugkomst uit.

Het lot der Hongaren, die tot den Islam zijn overgegaan, verdient medelijden, want zij zijn gedwongen tot godsdienstige verrigtingen, die zelfs tot viermaal per dag herhaald moeten worden, en niettegenstaande de naauwgezetheid waarmede zij die verrigtingen uitoefenen, worden zij door de dweepzieke Turken, die door niets van den kant der bekeerden voldaan kunnen worden, met wantrouwen aangezien.

Ahmed-Effendi is door de uitgewekenen zeer goed ontvangen; zij hebben hem een feest gegeven. Maar eensklaps zijn er ernstige moeijelijkheden ontstaan, toen hen werd aangekondigd, dat zij zich gereed moesten maken om naar Kutahieh in Klein Azië, ongeveer 40 uren van Konstantinopel, te vertrekken. Er heeft een klein oproer plaats gehad. De pacha verklaarde dat hij bepaalde orders had. *Kossuth* zeide op zijne beurt, dat hij zich liever voor het hoofd zoude schieten dan te gehoorzamen. *Ahmet*-Effendi antwoordde met het aan de Turken eigen phlegma: »dat dit wel ongelukkig zoude zijn, maar dat hij de stelligste bevelen had." Toen *Kossuth* zag, dat er aan de zaak niets te veranderen was, heeft hij gehoorzaamd. Hij is met eenige vrienden, waaronder men *Bathyani* noemt, in een rijtuig vertrokken.

Men zegt hier dat het eenige doel der onbegrijpelijke aanranding van den admiraal *Parker* jegens de Grieken, was, de Russen te noodzaken tot het verlaten der Donau-vorstendommen. Als dit gerucht juist is, waarvoor wel grond bestaat, dan hebben de Engelschen eene verkeerde rekening gemaakt, want hun gedrag heeft juist het tegenovergestelde te weeg gebragt van hetgeen zij beoogden. De Russen schijnen minder dan ooit gezind de bezette provinciën te verlaten.

De laatste berigten uit Griekenland melden dat de spanning aldaar buitengemeen groot is.

DUITSCHLAND.

Te gelijk met het protocol der laatste te Berlijn gehouden zitting van den raad van administratie der verbonden Duitsche Staten, zijn ook een aantal bescheiden openbaar gemaakt, onder welke zich bevindt het ontwerp der openings-boodschap, waarmede de rijks-constitutie aan het Erfurter parlement zal worden voorgelegd. Nadat daarin een kort historisch overzigt gegeven is van de aanleidende oorzaken der vorming van het verbond van 26 mei en der bijeenroeping van het parlement, wordt die vergadering uitgenoodigd om de haar voorgelegde ontwerpen van eene rijks-constitutie en van eene kieswet, aan een zorgvuldig onderzoek te onderwerpen, en de voorstellen tot wijziging, waaromtrent beide huizen met elkander mogten overeenstemmen, ter kennis van den raad van administratie te brengen, opdat de verbonden regeringen over de aanneming daarvan gehoord, en door de toestemming van deze het werk der staatsregeling tot een goed einde gebragt moge worden. Daarna wordt het volgende gezegd:

»Daar echter bij deze herziening blijken zal, dat sommige bepalingen niet in werking gebragt kunnen worden, zoolang het gebied van den bondsstaat niet alle in § 67 der constitutie genoemde staten omvat, deels omdat sommige der bepalingen de deelneming van alle staten uitdrukkelijk onderstellen, deels omdat de bestaande handels- en tolverdragen voor alsnog de daarstelling van eene algemeene tol- en handelsvereeniging beletten, zoo zijn eenige noodzakelijk geoordeelde transitoire bepalingen in eene additioneele acte vervat, welke mede hiernevens aan den rijksdag wordt overgelegd.

»Maar buiten deze noodzakelijke beperkingen bestaan er ten aanzien van de tol- en handelsbetrekkingen nog bijzondere omstandigheden, welke, ofschoon daarin bij art. 33 der constitutie reeds in het algemeen voorzien is, toch nog afzonderlijke vermelding en een uitdrukkelijk voorbehoud vereischen.

»Eenige der tot het verbond behoorende Staten, met name de Hanse-steden en het Oldenburgsche vorstendom Lubeck, zijn namelijk, zoolang Holstein en Lauenburg, of een van deze Staten buiten den bondstaat liggen, deels geographisch van zijn gebied afgescheiden, deels in hunne handelsbetrekkingen tot het verbond en tot het buitenland, op zoodanige wijze beperkt, dat het algemeene voorbehoud van art. 8 der additioneele acte niet voldoende is om hunne belangen te verzekeren. Aan deze Staten zal men, voor den, gelijk te hopen is, slechts korten duur van dezen toestand, eene vrijere beweging in het regelen van zuivere handels-wetgeving en van hunne handels-betrekkingen met de niet verbonden Staten binnen en buiten Duitschland, en de bevoegdheid om hunne handelsbelangen door afzonderlijke consulaire agenten te doen behartigen, niet kunnen weigeren; daarbij zal echter zorg gedragen moeten worden, dat de afzonderlijke handelsverdragen, die deze Staten mogten sluiten, voor het verbond zelf niet nadeelig zijn, en wat derzelver duur betreft, beperkt worden tot den tijd, voor welken hun bijzondere toestand de uitzondering wettigt; evenzoo zal men moeten zorgen, dat het voortdurend in stand blijven van nieuwe consulaten, de politieke eenheid van den bondsstaat niet verstore.

»Daar de bijzondere regeling dezer punten niet in de additioneele acte te huis behoorde en onderhandelingen noodzakelijk zal maken, die uit hoofde der onzekerheid van de betrekking van sommige Duitsche Staten tot het verbond, niet bij voorraad konden worden geopend, zoo noodigen de verbonden regeringen den rijksdag uit, het rijksbewind te magtigen, om de noodige schikkingen in dezen te maken en die ter definitive goedkeuring aan den eerstvolgenden rijksdag voor te leggen."

— De Brunswijksche vergadering van afgevaardigden heeft den 15den dezer met 30 tegen 10 stemmen de door de regering met Pruisen gesloten militaire conventie goedgekeurd, volgens welke het Brunswijksche bonds-contingent voortaan een deel van het Pruissische leger zal uitmaken.

Frankfort, *18 maart*. Als een staaltje van de stemming der gemoederen in Keurhessen, mag dienen, dat toen in de Kamer door den minister *Hassenpflug* het besluit des keurvorsten betreffende hare verdaging werd voorgelezen, het publiek in een schaterend gelach uitbarstte, bij de woorden: »wij geven aan onze getrouwe Kamer de verzekering van onze vaderlijke welwillendheid en genade."

Met de finantiën ziet het er daar erbarmelijk uit; reeds bestaat er een deficit van een millioen thaler in de staatskas, en het is moeijelijk in te zien, waarmede de regering dit dekken en in de loopende uitgaven voorzien zal, met eene vijandig gezinde Kamer, die reeds verklaard heeft geene nieuwe belasting of leening te zullen toestaan.

— In de Wurtembergsche Wetgevende Kamer is met eene groote meerderheid van stemmen de heer *Schoder* tot voorzitter, en de heer *Rödinger* tot ondervoorzitter gekozen, die beiden dezelfde functiën in de onlangs ontbonden kamer hebben vervuld; van de acht nieuwe secretarissen behooren zeven tot de oppositie-partij. De aanspraak te dier gelegenheid door den voorzitter gehouden, heeft algemeen bevredigd; hij beval in dezelve aan, met moed en beradenheid de reeds verworvene vrijheden te verdedigen en te handhaven, maar tevens gematigdheid aan den dag te leggen in het vorderen van nieuwe volksregten en vrijheden, en wel daarbij in overweging te nemen, den tegenwoordigen ongunstigen staat van zaken in Duitschland.

Frankfort, *19 maart*. Uit Stuttgart meldt men van gisteren, dat in de zitting der landsvergadering op dien dag, de minister van Finantiën een voorstel deed tot het toestaan der magtiging om de belastingen op den bestaanden voet tot het einde van het dienstjaar te blijven innen. Hij wees daarbij op een aanmerkelijk deficit en op nalatigheid der belastingschuldigen. Voorts deed de minister eene voordragt aangaande de uitgifte van 3 millioenen papieren geld. In dezelfde zitting besloot de vergadering met groote meerderheid, dat een antwoord op de troonrede ditmaal achterwege zoude blijven, om tijd en kosten te besparen.

Berlijn, *19 maart*. De Friedrichshain is gisteren door militairen omgeven, de poorten zijn gelijk gisteren bezet; de aandrang was echter geringer dan eergisteren. Van batterijen heeft men niets vernomen; men wil echter weten, dat eenige personen, die de graven der gesneuvelden van maart wilden versieren, zijn gearresteerd. In de straten bespeurt men geene ongewone beweging. In eenige werkplaatsen wordt niet gearbeid.

ENGELAND.

Londen, *19 maart*. In het Huis der Gemeenten heeft lord *Palmerston* op de vraag van den heer *Osborne*, of het Britsche gouvernement of onze gezant te Konstantinopel met raad of daad betrokken waren in de verbanning door de Turksche regering, van *Kossuth* en andere Hongaarsche vlugtelingen naar Klein-Azie, geantwoord, dat het Engelsche gouvernement in zoo ver deel aan de zaak had, dat het door zijnen gezant bij de Porte had doen aandringen, om het oponthoud dier vlugtelingen (indien de Turksche regering zich verpligt achtte hen aan te houden) zoo kort mogelijk te doen duren en hun verblijf in Klein-Azie zoo aangenaam doenlijk te maken. Tot hiertoe slechts had zich de bemoeijing der Engelsche regering uitgestrekt. De verdere zitting was aan binnenlandsche aangelegenheden gewijd. Het Huis verleende onder anderen 3,000,000 £ voor landontginning in het geheele rijk.

— Aan eenen brief van Athene, dd. 5 maart, in de *Times* voorkomende, ontleenen wij het volgende:

In den avond van den 1sten dezer vaardigde de heer *Green*, Engelsch consul alhier, eene proclamatie uit, waarbij hij kennis gaf, dat admiraal *Parker's* eskader de dwangmaatregelen voorloopig geschorst had, en dat de Grieksche schepen, die nog niet in het bezit van het eskader waren, ongestoord in- en uit mogten loopen. Den volgenden dag onthief de admiraal al de kleine schepen, booten, enz. van het embargo. Daarop ontstond weder zekere levendigheid en het volk hervatte het lossen en laden. Reeds spoedig zag men den gunstigen invloed in de verlaagde prijzen der levensmiddelen.'

Den 2den schreef de Fransche gezant *Thouvenel*, aan den Engelschen ambassadeur *Wyse*, voorstellende dat de admiraal *Parker* de in bezit zijnde Grieksche schepen zou ontslaan, als wanneer hij (*Thouvenel*) de betaling der sommen die Engeland van Griekenland vordert, zou guaranderen. De heer *Wyse* wees zulks van de hand, omdat de depêches die hij van lord *Palmerston* ontvangen had, hem verboden te bewilligen in zulk een voorstel, en overigens de heer *Gros* door beide gouvernementen benoemd was tot aanwending van Frankrijks goede diensten, bij het geschil tusschen Engeland en Griekenland; zoodat deze zaak tot de aankomst van den heer *Gros* moest blijven rusten. Heden morgen kwam deze buitengewone gezant hier aan; en heeft reeds eene conferentie met den Griekschen minister van Buitenlandsche Zaken gehouden. Hij is niet aan het hôtel der Fransche ambassade, maar aan een openbaar hôtel afgestapt, zoodat hij zich van alle vreemde indrukken, die zijne onpartijdigheid zouden kunnen in gevaar stellen, schijnt te willen vrijhouden.

— De majoor *Layard* heeft te Nimroud, op de plaats waar men vermoedt dat het oude Ninivé gestaan heeft, zeer merkwaardige ontdekkingen gedaan. Zijne werklieden vonden in het begin van januari drie reusachtige koperen ketels en onderscheidene ruwe metalen schotels. De aarde, waarmede die ketels gevuld waren, was vermengd met eene tallooze hoeveelheid ivoren voorwerpen van zeer onderscheiden soort, terwijl men er almede het ijzer eener bijl in vond. Verder werden er nog dertig metalen vazen gevonden, almede keurig gedreven en gegraveerde bekers en koppen, schilden, zwaardgevesten waarvan echter het lemmer afgeroest was en eindelijk eene kleine marmeren vaas.

De bekers en andere voorwerpen bestaan uit een onbekend metaalmengsel; maar zij zijn alle verroest en zoo bros dat men ze niet kan behandelen, zonder gevaar van ze te breken; daarom zendt de heer *Layard* ze ongereinigd naar Engeland. Kapitein *Erskine Roland*, zijn helper, schrijft in een brief, dat hij acht uren achtervolgens is bezig geweest eenige voorwerpen met eigen handen uit den grond te krabben, daar zij zelfs te bros waren om er een mes bij te kunnen gebruiken. Onder al die vreemde zaken hebben eenige honderden paarlmoeren voorwerpen, die zeer juist op hemdsknoopjes gelijken, bijzonder de aandacht getrokken.

De heer *Layard* heeft bovendien nog twee kolossale steenen leeuwen, die hij er almede opgedolven heeft, naar Engeland verzonden.

BELGIE.

Brussel, *20 maart*. De groote zaak waarop thans te Parijs de aandacht gevestigd is, is de aangekondigde aanbieding van verschillende wets-ontwerpen, waarmede een gedeelte der gematigde partij de Parijsche verkiezingen van 10 maart wil beantwoorden. Gisteren werd die verwachting nog te leur gesteld, de regering heeft er geen aangeboden; maar men zeide dat dit stellig in de zitting van heden zoude gebeuren. Men weet nog niet juist welke de strekking en het aantal dier ontwerpen zal zijn. Dit alleen is zeker dat zij de publieke vrijheid zullen beperken. In hoe verre dit echter het geval zoude zijn, daaromtrent was men gisteren, zelfs onder personen die met het bewind in aanraking komen, nog niet zeker.

Men verzekert dat de legitimistische partij besloten heeft die beperkende wetten te verwerpen. Uit de taal die door de *Ordre* gevoerd wordt en uit het gedrag van den heer *Odilon Barrot*, die, schoon hij was opgeroepen tot de vergadering waarin tot de aanbieding dier wets-ontwerpen werd besloten, zich niet derwaarts heeft begeven, kan men daarenboven opmaken, dat ten minste een gedeelte der *tiers*-partij zijne goedkeuring daaraan zal weigeren. Wanneer die veronderstellingen zich verwezenlijken, dan zoude het lot dier ontwerpen zeer onzeker zijn, maar wij houden het er voor, dat het eenigzins vermetel is, uit de houding der verschillende fractiën van de meerderheid, een besluit op te maken, vóór dat de wets-ontwerpen bekend zijn. De wetten die de publieke vrijheid beperken, hebben in de Fransche wetgevende vergaderingen bijna altijd de meerderheid voor zich gehad. Men weet hoe zij voldaan hebben aan de bedoelingen der regeringen, die door zulk eene meerderheid werden ondersteund.

De zaak van den *Messager de la Semaine* blijft ook stof opleveren voor de staatkundige gesprekken en de polemiek der dagbladen. Terwijl een gedeelte der oprigters van dit blad protesteert tegen de beruchte nota die hetzelve heeft opgenomen, schijnen anderen — en zoo men de geruchten gelooven kan die te Parijs in omloop waren, dan zouden dit de voornaamste hoofden der meerderheid zijn — haar ten minste stilzwijgend goed te keuren. Een vreemd goedkeurend artikel over die nota, voorkomende in de *Patrie*, geeft eenigen grond aan die geruchten. Overigens schijnt het dat de heer *Pascal Duprat*, niet, zooals men gezegd had, heeft afgezien van de interpellatiën over dit onderwerp. Welligt zal dit de hoofden der meerderheid eene gelegenheid aanbieden om hunne eigenlijke denkwijze over deze gansche zaak kenbaar te maken.

Het, door de *Opinion publique* medegedeelde gerucht, als zoude de terugkeer van den Paus naar Rome, weder uitgesteld zijn, wordt door de *Univers* tegengesproken, alsmede dat omtrent eene ongesteldheid van den H. Vader. Particuliere berigten uit Rome verzekeren echter dat een nieuw uitstel der terugkomst van den Paus, niet onwaarschijnlijk is, en dat Z. H. werkelijk ongesteld is geweest. Alleen heeft men omtrent die ziekte ongerijmde geruchten verspreid, die door den berigtgever ten stelligste worden tegengesproken.

De *Gazette de Parme* van den 9den maart, behelst een besluit waarbij de leden die het regentschap en het voorloopig bestuur van 1848 hebben uitgemaakt, veroordeeld worden om aan de schatkist van den groot-hertog de sommen terug te betalen, die zij tijdens hunne administratie verbruikt hebben, te weten: de leden van het regentschap 31,520 fr. 24 c.; die van het voorloopig bestuur 582,662 fr. 58 c. Al de leden zijn solidair en op hun particulier vermogen aansprakelijk verklaard, tot de terugbetaling der beide sommen.

Er zijn tijdingen uit Portugal van den 9den. Volgens den *Revolucao de Septembro*, aan wiens berigten men echter niet onvoorwaardelijk moet gelooven, zoude er bij het hooge bestuur tweespalt bestaan, terwijl het den Hertog van Terceira niet gelukt zoude zijn eene verzoening tusschen de graven *de Thomar* en *de Santa Maria* tot stand te brengen.

Men meldt dat de regering eene nieuwe leening tracht te sluiten. Ook sprak men er van dat de heer *Avila*, minister van Finantiën, door den heer *Jose Cabral* vervangen zoude worden.

De kolommen van de dagbladen der oppositie zijn opgevuld met protesten tegen het wets ontwerp op de drukpers, hetwelk de ministeriëele bladen niet durven verdedigen. De Kamer van Afgevaardigden heeft den 7den deze quaestie behandeld, maar den volgenden dag werden de discussiën afgebroken. Men zegt dat de regering genoodzaakt zal zijn eenige wijzigingen in het ontwerp te brengen.

FRANKRIJK.

Men schrijft van Londen aan het *Journal des Débats*:

»Eene der zonderlingste vergaderingen, die sinds het begin dezer eeuw hebben plaats gehad, werd nu ruim acht dagen geleden in de Londensche voorstad Shadwell, Shakspeares Walk gehouden. Een der redacteurs van de *Morning Chronicle*, de heer *Henri Mayhew*, had in de zalen van *British-Union-schools*, al de jeugdige bandieten, vagebonden, dieven, bedelaars en misdadigers van de 7 tot 20 jaar bijeen doen komen, die men te Londen in de voorsteden en onderhoorige gehuchten had kunnen opsporen. Die vergadering had op de Engelsche wijze plaats, stelselmatig, met vastberadenheid en naar vastgestelde beginselen.

»Zij die uitgezonden waren om die jongens op te zoeken, hadden zich de moeite gegeven van alle kroegen, zolders, kost- en slaaphuizen, en bordeelen te bezoeken, waar dat onrein volkje, dat zooveel ellende en ondeugd in zich bevat, zich in eene zoo groote menigte ophoudt; zij hadden aan die jonge heeren toegangkaartjes uitgereikt, gelijk men ze voor de opera uitgeeft, en het aantal van hen, die zich aanboden, bedroeg 150. Men kan ligt denken dat er bij hun binnenkomen in de zaal en bij de eerste werkzaamheden der vergadering, vrij wat rumoer heeft gemaakt. De genoodigden drongen en stieten elkaar, en nu en dan lieten zich vrij onwelvoegelijke kreeten hooren; maar eindelijk werd het volkje wat bedaarder en het gedruisch maakte plaats voor eene zekere ingetogenheid, en eindelijk, gelijk wij zullen zien, voor iets beters.

»Vooreerst moesten nu de jongeluî in categoriën verdeeld worden. Men begon daartoe met hen te ondervragen. Het bleek alsnu, dat de groote meerderheid uit diefjes van beroep bestond, die alleen van den roof leefden. Deze uitslag van het onderzoek werd met eene algemeene geestdrift ontvangen, en met een driemaal *hoera* en een luidruchtig handgeklap begroet. De namen der 66 dieven van professie werden op zegevierenden toon uitgeroepen; aan de vijftig bedelaarsjongens viel een weinig minder vleijend onthaal te beurt. De groote held van de soirée was een jongen van 19 jaar, die verklaarde dat hij negentienmaal gevangen had gezeten. »Bravo! bravo!" klonk het van alle kanten. De vivats duurden eenige minuten, en men was op het punt van hem in zegepraal rond te dragen. Door zulk eene eerbewijzing verleid, schreven de meesten van hen, die meermalen voor diefstal gevat waren geweest, met krijt het cijfer op hunnen hoed, aanduidende hoe dikwijls zij in handen der politie waren gekomen. Onder die ongelukkige wezens hadden er nog slechts 19 beide hunne ouders; 39 hadden of vader of moeder verloren en 80 waren geheel wezen.

»De vragen, die hun werden gedaan en hunne antwoorden daarop, waren zeer curieus:

— »Zijt gij uwe levenswijze niet moede?"

— »Ja, zeker."

— »Waar schrijft gij uw ongeluk aan toe?"

— »Aan de kosthuizen, waar wij wonen."

— »Kunt ge geene bijzonderheden vertellen van die kosthuizen en van wat er al zoo omgaat?"

— »Ja, mijnheer."

»Op het oogenblik dat de jonge deugniet die bijzonderheden ging geven, ontstond er een ontzettend rumoer: »Weg! weg met hem! Hij moet zwijgen! Dwingt hem om te zwijgen!" schreeuwden de jongens van alle kanten; en het tumult werd zoo dreigend, dat de knaap niet verder durfde spreken.

— »Zou het aan eenige uwer tot nadeel strekken als die bijzonderheden bekend werden?" was nu de vraag.

»— Ja, ja!

»— Waarom dat?

»— De huisbazen zouden dan de ontvreemde voorwerpen niet meer bij zich willen toelaten, en ons ook niet, zoo het bekend werd wat er in hunne huizen omgaat.

»— En gij zoudt u dan regt gelukkig achten, zoo veel in getal als gij hier bijeen zijt, als gij uwe tegenwoordige leefwijs kondet vaarwel zeggen?

»—Ja! ja!

»—Welnu, als dan die kosthuizen u in het verderf hebben gestort en daar nog mede voortgaan, waarom spaart ge ze dan?

»—Waar zullen wij gaan, zoo ze vernietigd zijn? Dan brengt men ons naar 't werkhuis, daar krijgen wij de koorts en men werpt ons in den algemeenen grafkuil!

»—Schept moed! Gij wilt allen gelukkiger zijn, niet waar?

»— Ja, ja, voorzeker!

»—Welnu, de huisbazen verrijken zich ten koste van uwe diepe ellende. Een kind dat van zijne ouders weg loopt, wordt door hen opgenomen; zij verbergen het en maken het eindelijk geheel ongelukkig. Is er niet een enkele onder u, van de oudsten ten minste, die zich gelukkig zou achten als hij zijn brood mogt winnen als een eerlijk handwerksman, en die niet heden (*ja, maar te laat! te laat!*) erkent dat hij zich vergist heeft en dat hij zich vergist en dat men hem heeft misleid? (*ja, zeker, mijnheer, zeker*) Zonder die huizen zoudt gij zoo diep niet gezonken zijn, als gij u thans bevindt. (*Neen; neen mijnheer*) Een zwervend leven als van een ledigloober kan vooreerst aangenaam genoeg schijnen; maar ten laatste weet gij wel, kan het niet blijven duren. Men erkent dat er droefheid, ziekte en rampen van te verwachten zijn. Gij stemt daar allen in toe, niet waar? Velen uwer hebben het gezegd.

»Dat is maar al te waar!" riep eene stem van achter uit de zaal, doch wij bemerken te laat dat wij ons hebben vergist.

»Ja, ja!" riepen allen eenparig uit.

»Welnu, vermits ik dan een bepaald feit aanduid, dat gij erkent; namelijk dat gij allen afkeerig zijt van de leefwijs die gij leidt, en dat de groote oorzaak van uw ongeluk diezelfde kosthuizen zijn waarvan wij spreken; daar niemand de ongeregtigheden kent, die daar bedreven worden, en dat die gruwelen uwen ondergang bewerken (*ja! ja! meester*) vereenigt u dan met mij, en laat ons die huizen vernietigen. Wat mij persoonlijk betreft, ik zal, hoort gij, niet ophouden voor dat ik er in geslaagd ben uw lot te verbeteren.

»Wij danken u; gij hebt wel gelijk, God zegene u, God zij met u!"

»Gevraagd zijnde wat zij begeerden dat men doen zou om hen aan hnnne verderfelijke leefwijs te onttrekken, verklaarden velen hunner zich voor landverhuizing, daar zij meenden dat de verwijdering hunne oude gewoonten zou afbreken en dat zij op die wijze braaf, arbeidzaam en vlijtig zouden worden. Het tegenovergestelde gevoelen werd door anderen zeer hondig verdedigd, en (hoe vreemd en verwonderlijk) men zag die aankomende jongelingen en slechte knapen als weldoeners, in de volmaakte orde de middelen bespreken om zich zelven te verbeteren.

»Dit vreemde en curieuse tooneel werd afgebroken door een incident, dat al het overige waardig was. Aan diengenen der jongens, die de held was van de vergadering, en die zich beroemen kon op 26 arrestatiën, werd door den president een gouden *souverein* toevertrouwd om te wisselen. Hij nam dit aan, en de president voegde er bij, dat indien hij zich met die som uit de voeten maakte, niemand er aan denken zou hem te vervolgen. Nu was het eergevoel der jeugdige misdadigers in het spel gebragt; en de jonge luî wachtten met angstig ongeduld gedurende eenige minuten.

»Sommige klommen op de zitplaatsen, andere op de vensterbanken om te zien of hij al dan niet zou terug komen. Eindelijk kwam hij. »Zoo hij het geld niet had mee gebragt, dan zou ik hem gewurgd hebben", riep een zijner makkers uit, die niet beter was dan hij. Nu gaf het een donderend handgeklap toen men hem zag; men droeg hem op de schouders en tusschen de armen tot aan de tribune van den president, aan wien de knaap al het geld ter hand stelde, en die dezen jongen, wien zulk eene vreemdsoortige zegepraal was te beurt gevallen, met bijzondere welwillendheid ontving.

»De feiten die ik u hier verhaal, staan in verband met een opmerkenswaardig onderzoek op groote schaal, hetwelk thans in Engeland plaats vindt, ten einde de oorzaken der ondeugd, der armoede en der zedeloosheid in de groote steden op te sporen; een wezenlijk praktisch onderzoek, dat het kwaad tot in den wortel aantast, de middelen zoekt en ze met spoed, vastberadenheid en kracht aanwendt, en dat naar het mij toeschijnt, verreweg de voorkeur verdient boven die onbepaalde theorien, die boeken in opgeblazen stijl, die oppervlakkige redevoeringen, die dwaze bewijsvoeringen, en vooral die hevige declamatiën, waarmede de Fransche filosofen de werkende klasse, in welke zij voorgeven belang te stellen, spijzigen, of liever gezegd, vergiftigen."

ITALIE.

Een der legitimistische Parijsche dagbladen, *l'Opinion Publique*, spreekt van ongunstige berigten uit Portici, volgens welke de Paus door eene ernstige ongesteldheid aangetast zoude zijn, die waarschijnlijk een nieuw uitstel van zijnen terugkeer naar Rome ten gevolge zou hebben. De parijsche avondbladen van eergisteren, ook de half-officiele, nemen het berigt van de *Opinion Publique*, eenvoudig over, zonder het te bevestigen of het tegen te spreken.

Eenige dagen geleden is gewag gemaakt van eene vordering tot schadevergoeding, welke de Engelsche gezant te Florence bij het Toscaansche gouvernement ingediend zou hebben, ten behoeve van te Livorno gevestigde kooplieden, die tijdens de jongste omwentelingen in hunne belangen benadeeld waren geworden. Thans meldt men uit Florence, van den 9den dezer, dat werkelijk in de vorige maand eene nota, zoodanige vordering inhoudende, bij de Toscaansche regering ontvangen is; dat deze zich daarop tot den bevelhebber der Oostenrijksche troepen, vorst *von Liechtenstein*, gewend heeft, door welken dadelijk maatregelen van voorzorg genomen waren, en een koerier naar Weenen gezonden was, die het berigt terug had gebragt, dat bij de eerste vijandelijke beweging van de zijde der Engelschen, de Oostenrijksche troepen in Toscane met nog 10,000 man zouden versterkt worden, en dat de Engelsche gezant, hiervan onderigt, nadere instructiën van zijn gouvernement gevraagd en zich inmiddels van alle verdere stappen onthouden had. — Volgens andere berigten zou de Toskaansche regering de bemiddeling van Rusland in deze zaak hebben ingeroepen.

Binnenlandsche Berigten.

Amsterdam, 23 maart. Daar het gebleken is, dat door enkele gemeente-besturen, zwarigheden worden geopperd tegen de voldoening aan het voorschrift van art. 11 van Zr. Ms. besluit van 22 december 1849, omtrent het aanleggen van bevolkingsregisters, zoo is het den minister van Binnenlandsche Zaken raadzaam voorgekomen aan de gemeentebesturen voor te stellen, dat zij besluiten tot het maken van verordeningen, b. v. van den volgenden of dergelijken inhoud: 1o. Dat iedere persoon, vreemd aan de gemeente, die zijn wettig domicilie in de gemeente komt vestigen, of, hoewel slechts tijdelijk verblijvende, eene *werkelijke woning* bezit in de gemeente, zal gehouden zijn zich binnen veertien dagen te vervoegen tot het secretariaat van het gemeente-bestuur, ten einde de, volgens art. 76 van het Burgerlijk Wetboek voorgeschreven verklaring te doen en tevens de, voor het houden van het bevolkings-register vereischte inlichtingen te leveren. 2o. Dat bij verandering van woonplaats vereischt wordt: *voor ingezetenen*, overlegging van het getuigschrift, overeenkomstig art. 4 van Zr. Ms. besluit van 22 december 1849 (*Staatsblad* no. 64) door het gemeente-bestuur der laatste woonplaats afgegeven, voor *vreemdelingen* vertoon van den reis- en verblijfpas. 3o. Dat bijaldien een persoon in eene gemeente zich komt vestigen, niet voorzien van een getuigschrift, afgegeven door het bestuur der gemeente, welke hij met der woon heeft verlaten, dit getuigschrift, *ten* [illegible], uit die gemeente zal worden ontboden. [illegible] van iedere verandering van woning binnen de gemeente, binnen de

acht dagen, bij het gemeente-bestuur aangifte zal geschieden. 5o. Een en ander onder zoodanige bedreiging van straf tegen de overtreders, als aan de gemeente-besturen vrijstaat, volgens art. 4 der wet van 6 maart 1818. (*Hand.*)

's Gravenhage, *20 maart*. De leden van de Eerste Kamer der Staten-Generaal zijn bijeengeroepen om te vergaderen op Donderdag den 4den april aanstaande.

Rotterdam, *21 maart*. Wij vernemen dat de provinciale wet reeds bij den Raad van State is gebragt en de kieswet daar in de volgende week zal komen; dat men voorts hoopt, dat wetten op het regentschap, de voogdij en de enquête na Paschen bij de Staten-Generaal zullen ingediend kunnen worden. (*N. R. C.*)

Leiden, *20 maart*. Thans kunnen wij met zekerheid mededeelen, dat de gecostumeerde optogt van HH. studenten, voorstellende den zegepralenden intogt van *Frederik Hendrik* in 's Hertogenbosch in 1629, zal plaats hebben op *dingsdag den elfden juni aanstaande*. Wie meer inlichtingen aangaande het feit, door de maskerade voor te stellen, mogt verlangen, verwijzen wij naar het werkje, getiteld: *Geschiedkundige Aanteekeningen aangaande de Eeuw van Frederik Hendrik, enz enz.*, onlangs door de commissie tot regeling van den optogt uitgegeven bij *J. H. Gebhard en Co.*, te Amsterdam en te Leiden, waarin eene menigte wetenswaardige bijzonderheden omtrent *Frederik Hendrik* en de meeste personen, die bij den intogt tegenwoordig waren, op eene allezins naauwkeurige en onderhoudende wijze worden medegedeeld. (*Hand.*)

Kampen, *21 maart*. Ll. maandag heeft men op sommige binnenwateren in den omtrek schaatsenrijders gezien. (*K. C.*)

Arnhem, *21 maart*. Op de paardemarkt gisteren alhier gehouden, zijn aangebragt 258 paarden van verschillende hoedanigheid. De markt was druk door kooplieden bezocht; veel werd er afgezet en voor goede waar goed geld besteed.

Mengelwerk.

Varia.

's Gravenhage, *19 maart.*

FRANSCHE FINANTIËN.

Het verslag betrekkelijk den staat der Fransche finantiën voor 1850, door de commissie des budgets, waarvan de heer BERRYER president is, heeft na herhaalde aankondiging en herhaald uitstel het licht gezien. Verscheiden weken lang, leed de staatsman, die met de opstelling van dien belangrijken arbeid belast was, aan verschillende aanvallen van ongesteldheid, welke, met zonderlinge zamentreffing, gewoonlijk plaats grepen onmiddellijk voor den dag, waarop, luidens voorafgaande aankondiging, het verslag van het finantiëel comité der vergadering openbaar zou worden gemaakt. Onverbiddelijke Parijsche tongen schroomden niet te verzekeren, dat er een geheimzinnig verband bestond tusschen die ziekten van den heer BERRYER en de moeijelijkheden der vraag, welke in het thans voor ons liggend document behandeld wordt. Overigens valt het ligt te begrijpen, dat er, bij de tegenwoordige verhouding der partijen in de Fransche Kamer, zeer afdoende redenen kunnen geweest zijn om de beraadslagingen over de begrooting niet vroeger dan in de loopende maand aan te vangen. De geschiedenis der verschillende finantiëele plannen voor het jaar 1850, die sints augustus laatstleden in de vergadering werden voorgesteld, maakt een merkwaardig en leerrijk hoofdstuk uit in de jongste jaarboeken van Frankrijk. Toen, den 3den der genoemde maand, de heer PASSY, met dogmatische en meêdoogenlooze naauwkeurigheid, zijn donker tafereel ontrolde van de gesteldheid der nationale finantiën, bestond er eene algemeene neiging om de toekomst zeer ongunstig in te zien. Frankrijk zwoegde toen nog steeds onder den invloed der gebeurtenissen van 1848. Parijs hervatte slechts langzaam, na de verwoestingen der cholera, zijnen gewonen vrolijken toon; nijverheid en handel gingen nog gebukt onder eene zigtbare verlamming; en het openbaar inkomen kwam langzaam en moeijelijk in. Omringd met zooveel 't welk zijne beschouwingen kracht bijzette, en zoo zeer bij magte om zijne tegensprekers tot zwijgen te brengen door aanvoering van bekende feiten, viel het den heer PASSY niet zwaar het geheele veld van discussie te behouden. Een tijd lang had niemand de stoutheid zijne praemissen te bestrijden en zijne conclusiën te verwerpen, en het begon inderdaad een aanzien van waarschijnlijkheid te krijgen dat de [illegible] eindelijk het ongerief ontdekt had [illegible], de noodwendigheid van bezuiniging, [illegible] ongerijmdheid van een stelsel van uit[illegible] de staats-inkomsten, maar [illegible] van al de tijdelijke bezitters des [illegible] eene poos, gevolgelijk, bestond er [illegible] algemeene gezindheid om de voortreffelijke re[illegible] finantiëel bestuur, zoo duidelijk door den heer [illegible]keld, met gunstige oogen te beschouwen, [illegible], dat eene vlottende schuld van 550,000,000 franken buitensporig was, en dat zij behoorde te worden gereduceerd door middel van eene leening van 200,000,000 franken. Ook stemde men toe, dat er een afzonderlijk budget voor openbare werken moest wezen; dat er een einde komen moest aan het kostbaar en nutteloos amortisatie-fonds, 't welk slechts verwarring en zorgeloosheid wekte; dat er nieuwe belastingen moesten worden ingevoerd; dat er een *bonâ fide* evenwigt tusschen inkomst en uitgaaf hersteld moest worden. Dit was de indruk dien een getij van rampspoed en boete had nagelaten; doch bij den terugkeer van betrekkelijken voorspoed, ondergingen de heilzame gevoelens van benevelder dagen het lot 't welk zoo dikwijls de goede voornemens des menschdoms te beurt valt. Stuk voor stuk verdween schier geheel het symmetrisch gebouw, 't welk met zooveel eerlijkheid en volharding door den heer PASSY was opgetrokken. De belasting op het inkomen werd spoedig opgegeven voor het gemor der provinciën; de leening zonk allengs onder de afkeuring der beurs; het afzonderlijk budget voor Openbare Werken werd voor eene onmogelijkheid verklaard, omdat het iets nieuws was; en het is te vreezen, dat zelfs de hervorming, welke de heer PASSY in het bestuur des amortisatiefonds voorsloeg, deelen zal in het lot, 't welk al de andere deelen van zijn plan heeft getroffen. Na den heer PASSY, verscheen den 14den november, de heer ACHILLES FOULD, als minister van Finantiën, voor de Vergadering. Zijn plan was in blijmoediger geest vervaardigd dan dat van den heer PASSY en toegerust met eenen rijkdom van tooi, waarop het eenvoudig verhaal van augustus, geene aanspraak hoegenaamd had gemaakt. Het eerste bedrijf van den heer FOULD was van geen gewonen aard. Hij verzekerde aan de Vergadering dat het deficit van 1848, 't welk de heer PASSY op ongeveer 75 millioen franken had geraamd, met het grootste gemak tot aanmerkelijk minder dan 25 millioen kon worden gereduceerd. In hoever het geloof der Vergadering hare uiterlijke berusting in die aangename mededeeling begeleidde, dit is een vraagpunt van moeijelijke oplossing. Doch in november bestonden er niet meer dezelfde dringende redenen voor scepticismus, als op het voorgaand tijdstip. Eenige maanden van rust hadden den handel doen herleven; en de ontvangsten van dien tak van openbaar inkomen, 't welk stijgt en daalt met de vraag naar arbeid, en met het nationaal verbruik van waren, was reeds begonnen de blijkbare verbetering te toonen, die bij het einde des jaars nog veel beduidender was. Parijs was wederom het middenpunt van vermaak geworden, en de toekomst had in zekere mate opgehouden een onderwerp te zijn, waarover het onaangenaam was uit te weiden. De heer FOULD kon dus des te ligter heenglijden over het tekort, de vlottende schuld en de noodwendigheid van nieuwe belastingen. Hij meende, dat er in den staat van zaken genoegzaam kon worden voorzien door middel van zekere bezuiningingen; en zijne toehoorders vernamen met groote vreugde, dat de bank van Frankrijk overreed geworden was, om den tijd van haar voorschot van 150 millioen franken te verlengen. Daarop kwam hoofdzakelijk de mededeeling van den heer ACHILLES FOULD neder; en zij werd zeer geleidelijk en met aanmerkelijke meerderheid van stemmen aan de finantiëele commissie verzonden. Het thans overgelegd verslag behelst de uitkomst van vier maanden beraadslagens der commissie over een zeer beperkt aantal punten, die, noch in omvang, noch in verwikkeldheid, noch in belangrijkheid een zoo gerekt uitstel en eene zoo uitgewerkte ontleding schijnen te regtvaardigen. De commissie bepaalde zich tot de uitgaven, terwijl een afzonderlijk ligchaam zich belastte met de vraagstukken verknocht met de inkomsten. De veranderingen, in het plan der nationale uitgaven gebragt, zijn, alhoewel niet op grootsche schaal ontworpen, veeltijds niet ondoelmatig. De commissie stelt voor, 25 millioen te bezuinigen op de 1500 millioen — en dat is bijna alles wat zij gedaan heeft. Zij heeft 14 millioen gekort op het hoofdstuk van Oorlog en ongeveer de helft dier som op dat van Marine. Zij heeft met evenveel, of misschien met meer voeg nog, uitgaven geschrapt voor kostbare openbare werken, ondernemingen, geheel buiten den wettigen kring eens gouvernements; en zij heeft eenige heilzame regelen voorgeslagen voor de toekomstige beperking van een der ergste misbruiken van het Fransche finantie-wezen, de bewilliging en het beheer van suppletoire kredieten. Het wezenlijkst resultaat van de werkzaamheden der commissie is zeer eenvoudig en zeer leerrijk. Er zal een deficit zijn van ongeveer 260 millioen franken over 1849, en dit zal gevoegd worden bij de vlottende schuld. Uit eene andere bron vernemen wij, dat de heer FOULD geene meening heeft nieuwe belastingen te vragen, met uitzondering eener eenige, namelijk de vermeerdering van 25 centimes op de tegenwoordige uniforme porttaks. De groote plannen van den heer PASSY zijn allengs gesmolten, tot dat als het resultaat van al de leeningen, amortissementen, reconstructiën, belastingen en bezuinigingen, de onderstelling verkregen is, dat het krediet en de constitutie van Frankrijk gered kunnen worden door toevoeging van een paar penningen bij het port van iederen brief.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 22 maart 1 El 7 Palm 5 Duim; gew. 0 D. gev. 5 D.

[illegible] prijs dezer Courant is f 5 in de drie maanden. Afzonderlijke nommers 20 cents. Advertentiën van één tot vijf regels f 1.00 [illegible] elken regel daarboven 20 centen, behalve 25 centen zegelregt voor elke plaatsing.

Te Arnhem, bij C. J. THIEME, Boekdrukker.